

Παγκόσμια Ημέρα Θεάτρου για τα Παιδιά και τους Νέους

Η Μ. Κλαδάκη, Επίκουρη καθηγήτρια του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Αιγαίου γράφει σχετικά:

Η Παγκόσμια Ημέρα Θεάτρου για τα Παιδιά και τους Νέους γιορτάζεται κάθε χρόνο στις 20 Μαρτίου από το 1965, με πρωτοβουλία της Διεθνούς Ένωσης Assitej (International Association of Theatre for Children and Young People). Η συμβολική αυτή ημέρα εορτασμού θα μπορούσε να γίνει το έναυσμα για κάποιες σκέψεις, για έναν προβληματισμό γύρω από το τι είναι το Θέατρο για Παιδιά και Νέους και γιατί το χρειαζόμαστε.

Το θέατρο είναι μια παγκόσμια γλώσσα επικοινωνίας αλλά ειδικά για το παιδί είναι κάτι περισσότερο. Είναι η δύναμη που το βοηθά να ανακαλύψει τον εαυτό του, να αναδομήσει την πραγματικότητα του και να δώσει φωνή στη φαντασία και τα όνειρά του. Δεν εννοούμε απλά και μόνο μια παράσταση. Δεν μιλάμε μόνο για προκαθορισμένα κείμενα γραμμένα από κάποιο συγγραφέα. Εννοούμε το παιχνίδι ρόλων, το θεατρικό παιχνίδι, τις τεχνικές της δραματικής τέχνης, που εξελίσσονται σε ένα χώρο, που μπορεί να είναι η σχολική αίθουσα, η αυλή του σχολείου, ο χώρος όπου το παιδί παίζει, ο χώρος που αισθάνεται ότι μπορεί να εκφράσει σημαντικά ερωτήματα, να τα αναπαριστήσει και μέσα από τα ασφαλή πλαίσια του παιχνιδιού, να ξεδιπλώσει τον αληθινό, μοναδικό του εαυτό. Το ίδιο το παιδί γίνεται δημιουργός, θεατής, ηθοποιός. Παράλληλα, μαθαίνει να συνεργάζεται, να επικοινωνεί, να συνδιαλέγεται. Γιατί το θέατρο στην εκπαίδευση συνιστά τόπο συνάντησης του ανθρώπου με τον άνθρωπο. Γι' αυτό και για πολλά ακόμα, χρειαζόμαστε το θέατρο για παιδιά και νέους. Γιατί είναι καθήκον του θεάτρου να ανοίγει δρόμους ακόμα και μέσα στο σκοτάδι.

Το μόνο θέατρο που δεν χρειαζόμαστε είναι το θέατρο του παραλόγου που βλέπουμε να εξελίσσεται στον πολιτικό στίβο εις βάρος παιδιών του αληθινού κόσμου κι όχι στα πλαίσια της φαντασίας ενός κάποιου θεατρικού συγγραφέα. Όταν η βία στη πραγματικότητα ξεπερνά αυτό που θα μπορούσε να πλάσει με τη φαντασία του ένας καλλιτέχνης, αυτό και μόνο θα έπρεπε να μας κάνει να σκεφτούμε ότι οφείλουμε να δημιουργήσουμε γέφυρες επικοινωνίας μέσα από την τέχνη. Γιατί η τέχνη δεν είναι το όπλο που σκοτώνει, αλλά ένα όπλο που εξημερώνει, αναδεικνύει, ξαναζωντανεύει, αναδημιουργεί την πραγματικότητα όπως θα έπρεπε να είναι για όλα τα παιδιά.

Ας κλείσουμε με μια ευχή : το θέατρο για τα παιδιά και τους νέους να παίζεται από αληθινούς ηθοποιούς πάνω στο θεατρικό σανίδι και όχι πια «θέατρο» πίσω από κλειστές πόρτες οβάλ γραφείων. Ένα παγκόσμιο θέατρο που θα έχει στόχο να δώσει φτερά στο μυαλό των παιδιών και όχι να τα πνίξει σε κάποια άκρη του Αιγαίου. Ένα θέατρο για το παιδί και τον νέο άνθρωπο και όχι ένα «θέατρο» ενάντια στην αξιοπρέπεια του ανθρώπου και στο δικαίωμα του, για ζωή και ελευθερία.